

Het BLAD AATSTE

DOOR W. S. PORTER

Op de bovenverdieping van een huis in een gedeelte der stad, dat om een of andere reden bijzondere aantrekkingskracht op schilders oefende, hadden ook Sue en Johnsy haar atelier.

Voor de naam Sue heb ik geen verklaring; Johnsy was eigenlijk een verbastering van Johanna. Zij kwamen van verschillende streken, hadden met elkander kennis gemaakt in het artisten-restaurant van Delmonico, kwamen toen tot de ontdekking, dat zij vrijwel gelijke denkbeelden bezaten over kunst, salade en de lichtzijden van het artistenbestaan, en het resultaat was de gemeenschappelijke atelier-woning.

Dat was in Mei: Gedurende den zomer groeide een hechte vriendschap. In November begon een hevige influenza-met-longontsteking-epidemie in de stad te woeden, die haar slachtoffers speciaal in dat gedeelte koos. De oer-sterke, gezonde Sue bleef gespaard, maar Johnsy werd aangetast, en zij lag, nauwelijks zich bewegend, in haar ijzeren ledikant, starend door de ramen, naar den blinden muur van het huis aan de overzijde van de binnenplaats.

Zekeren morgen wenkte de dokter, met gefronste wenkbrouwen, Sue in de hal.

„Zij heeft één kans op de tien, het er door te halen,” zei hij, terwijl hij het kwik in den thermometer naar beneden sloeg. „En die eene kans wordt bepaald door haar wil tot leven. De wijze, waarop die kleine vriendin van u de zaak beschouwt, is fnuikend voor de medische wetenschap. Zij heeft voor zich zelf uitgemaakt, dat ze niet beter wordt. Kan zij iets hebben dat haar drukt?”

„Zij — zij heeft altijd zoo graag de Golf van Napels willen schilderen,” zei Sue.

„De Golf van Napels schilderen? Gekheid! Ik bedoel iets ernstigs, — een man bij voorbeeld.”

„Een man?” riep Sue, met een klank in haar stem, die den dokter onwillekeurig deed glimlachen. „Is een man waard — maar, neen dokter — niets van dien aard. Dat weet ik zeker.”

„Nu, dan is 't zwakte,” zei de dokter. „Ik zal alles in 't werk stellen waartoe de wetenschap in staat is. Maar wanneer mijn patiënt begint te spreken over het aantal volgrijtuigen bij haar begrafenis, wordt de genezende kracht van medicijnen met vijftig procent verminderd. Als zij één belangstellende opmerking geeft over de nieuwe wintermode, geef ik u één op vijf kansen, inplaats van één op tien.”

Toen de deur achter den dokter was dichtgevallen, ging Sue in het atelier en hilde een zakdoek tot een doorweekt lapje. Daarna liep zij met haar teekenge-

reedschap de kamer van Johnsy binnen, een rag-time fluitend.

Johnsy lag onbeweeglijk onder de deken, haar gezicht naar het raam gekeerd, Sue hield op met fluiten, meenend dat zij sliep.

Zij begon haar werk, een pteekening voor een geïllustreerd tijdschrift. Jonge artisten moeten hun weg naar de kunst beginnen met het maken van teekeningen voor tijdschriftverhalen, die jeugdige auteurs schrijven om zich hun weg

naar de literatuur te banen.

Sue was juist bezig aan den hoed van den held — een cowboy — toen zij een zacht geluid hoorde, verscheidene keeren herhaald. Zij ging vlug naar het bed.

Johnsy's oogen waren wijd open. Zij staarde door het raam en telde... telde terug.

„Twaalf,” zei ze, en even later „elf,” en toen „tien,” en „negen,” en toen, dadelijk achter elkaar „acht,” en „zeven.”

Sue keek bezorgd door het raam. Wat viel daar te tellen? Er was niets te zien dan een verlaten, droefgeestig binnenplaatsje, en de blinde muur van een huis aan de overzijde. Een oude, oude wingerd, was in den loop der jaren tegen dien muur geklommen. De herfstwinden hadden hem van zijn bladeren beroofd, tot nog de skeletachtige takken, bijna volkomen kaal, zich aan de muren vastklemden.

„Wat is er Johnsy?” vroeg Sue.

„Zes,” zei Johnsy, bijna fluis-terend. „Ze vallen nu vlugger. Drie dagen geleden waren er nog bijna honderd. Ik kreeg er hoofdpijn van, ze te tellen. Maar nu is 't makkelijk. Daar gaat er weer een. Nu zijn er nog maar vijf overgebleven.”

„Vijf wat, lieve?”

„Bladeren. Van den wingerd. Wanneer de laatste valt, moet ik ook gaan. Dat weet ik al drie dagen. Heeft de dokter het je niet verteld?”

„Neen, zulken nonsens heb ik nóg nooit gehoord,” viel Sue uit, met prachtige verontwaardiging. „Wat hebben de bladeren van een ouden wingerd te maken met jouw kansen op herstel? Heb je zoo veel van dien wingerd gehouden, jij leelijkerd? Wees niet zoo'n gansje. De dokter heeft me vanmorgen nog verteld, dat je kansen op beterschap werkelijk waren — laat 'ns kijken, wat hij precies zei — hij zei, de kansen waren tien tegen één! Wel, dat is ongeveer

dezelfde kans, die je hebt er het leven af te brengen, wanneer je hier door een drukke straat of voorbij een in aanbouw zijnd huis loopt. Probeer dus nu wat bouillon te gebruiken en laat Sudie naar haar teekening terugkeeren, zoodat ze die kan verkoopen en de opbrengst kan omzetten in soep voor Johnsy en karbonade voor zich zelf.”

„Je hoeft geen soep meer te koken voor mij,” zei Johnsy, steeds uit het raam kijkend. „Daar valt er weer een. Neen, ik moet geen bouillon meer. Nu nog maar vier. Ik wil de laatste zien vallen vóór het donker wordt. Dan is 't met mij ook gedaan.”

„Johnsy, lieve,” zei Sue, zich over haar buigend, „wil je me beloven je oogen te sluiten en niet meer uit het raam te kijken tot ik klaar ben met werken? Ik heb het licht noodig en morgen moet ik die teekening inleveren.”

„Kan je niet in de andere kamer teekenen?” vroeg Johnsy, koel.

„Ik blijf hier bij je. Bovendien, ik ben er heelemaal niet op gesteld, dat je naar die idiote wingerdblaadjes ligt te kijken.”

„Zeg me wanneer je klaar bent,” zei Johnsy, haar oogen sluitend, zoodat zij nu lag, wit en rustig, als een gevallen standbeeld, „want ik wil het laatste blaadje zoo graag zien vallen. Ik ben moe van het denken. En het sterven is misschien even makkelijk voor mij als voor die blaadjes, die zoo rustig vallen.”

„Probeer nu te slapen,” overreedde Sue. „Ik moet even naar beneden om Behrman te vragen voor mij te poseeren als de oude mijnwerker. Ik ben dadelijk terug, en rustig blijven liggen, hoor!”

TIN EN KOPER.
(foto Al. Beckers, Haarlem).